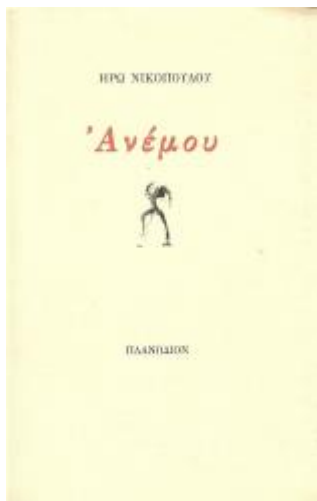

Ανέμου (εκδ. Πλανόδιον, Αθήνα, 1999, σελ. 56)

Δέκα Ποιήματα

ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΕΣ οι λίγες,
οι ελάχιστες φορές
που γίνομαι καλάμι.
Φυσά μέσα μου ο άνεμος
κι αρθρώνω άγνωστές μου φωνές.

Είναι εκείνες οι λίγες στιγμές
που η φωτιά με δροσίζει,
το αίμα μου απλώνεται
σε χρυσές αποχρώσεις.

Νοιώθω τότε
σαν να είμαι εγώ ολόκληρη
του σύμπαντος μια φωτοτυπία.

*

ΝΑ ΚΥΛΑΓΑ με τη πρωινή δροσιά,
να χόρταινα μπουκιές του ήλιου,
να ήμουν κίνηση φτερούγας,
αεράκι στα χέρια της κλαίουσας,
η παύση στα μεσοδιαστήματα.

Η μέθη πριν τον τρύγο
να ήμουν ήθελα η χαρά
πριν την αιτία,
ο ήχος πριν το χτύπημα,
το δάκρυ από την απώλεια πριν
και θάνατος να ήμουν ήθελα,
θάνατος δίχως εξορία.

*

όταν τα όρια σκεπάζονται
που ήξερες μ' ομίχλες
κι από τις παιδικές μας ιστορίες
γλιστρούν φαντάσματα τα γέλια
που όλο έρχονται
και αφοπλιστικά σου κατοικούν τα μάτια.

Δεν υπάρχει ύστερα χώρος αρκετός για έρωτα,
η πόλη με τις σκιές της όλες ταξιδεύει
αφήνοντας σπαράγματα κολόνες οριζόντιες
αετώματα καφενείου τραπεζάκια.
Χαλάσματα Θησείο απόγευμα
κι ο Κολωνός αλλού.

Το σάλεμα της ρίζας
και το όργωμα
σε πέτρας σπλάχνο.

*

ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ συλλαβίσω το ανείπωτο
αν έβλεπα τα σχήματα του αέρα
αν άκουγα τις μελωδίες των βλεμμάτων
αν κατοικούσα σε μια χώρα υδάτινη
αν με τρυγούσαν
κι αν έδινα.

Αν ήξερα σε πόσα πρόσωπα ανήκει ο μύθος
στα βράχια αν άπλωνα
βελούδα και χάρτες.

Ο χρόνος αν μ' έντυνε
αντί να με γδύνει.

*

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ σπρώχνω
τον θάνατο λίγο πιο πέρα.
Τον σπρώχνω ευγενικά με τρόπο
κι άλλοτε κάπως
να μοιάζει σα φιγούρα χορευτική.
Τρυφερά αγκαλιάζοντας τον παρτενέρ
ζητώντας χώρο
στο σώμα του να υπάρξω,
είδωλο σε αστραφτερά πλακάκια.

Κάθε μέρα,
λίγο πιο κει, παρακαλώ,
για ν' ανασάνω.
Κι όλο στενεύει ο χρόνος.

*

ΈΞΕΡΩ

για να γευτώ τ' αρώματα
πρέπει στους ανέμους
να δοθώ ανυπεράσπιστη
καθώς
άγραφο φύλλο
σ' αγνώστου χέρια.

*

ΑΡΩΜΑ

Το ποίημα τις νύχτες
αλλάζει άρωμα,
κάτι από νυχτολούλουδο
το τραβάει στη γη
και κάτι από γιασεμί
το στέλνει στ' άστρα.

*

ΙΣΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΄ΧΑΜΕ κάποτε συναντηθεί
στο ίδιο τρόλεϋ τυχαίοι συνεπιβάτες
φτιάχνοντας όνειρα
τις ώρες της αιχμής.

Τα σώματά μας μπορεί και να 'χαν ακουμπήσει
στις ίδιες θέσεις αργά τ' απομεσήμερο,
καθώς τα μάτια σταματούσαν στις επιγραφές
κι ύστερα πάλι κοίταζαν τριγύρω,
μάτια παιδιού που μόλις ξύπνησε.

Πήρα το πρώτο χάδι σου
από μια χειρολαβή,
που αμέσως άρπαξα
για να μην πέσω.

Το τελευταίο σου φιλί
σ' ένα τζάμι αφημένο.

*

ΝΑ Σ' ΑΦΗΣΩ, λέω
να πλανιέσαι
σε φώτα νυχτερινά
πιθανοτήτων.
Ένα αξιοζήλευτο αδιέξοδο.

Είναι γιατί φοβάμαι
πως η μαγεία θα χαθεί

στης βεβαιότητας το φως...

*

ΑΝ ΠΟΤΕ βρεθείς
στης σιωπής τα μεγάλα διαστήματα,
τότε που τα μάτια γεμίζουν με κύματα.

Περίμενε.

Μετά τον δυτικό άνεμο
θα έλθει στον επόμενο γύρο,
μια μικρή σγουρή γοργόνα
ελπίζοντας
πως έχεις βράγχια κι εσύ.

*

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΑΠΟΤΕ ΑΠΑΤΗΤΕΣ ΚΟΡΥΦΕΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ